

SCÉNÁŘ

00:06:55-00:07:20

Děda byl hodně antikomunistický, ten mi říkal: „Opovaž se, ty voe, vstoupit.“ On mě naučil, že má cenu bojovat za pravdu, že se nemá člověk bát, že když je něco správný, tak se máš ozvat.

Adéla:

Toto je postoj našeho pamětníka pana Procházky přezdívaného Chajda. Ten mu dědeček předával již od dětství. A proč se mu říká Chajda?

00:23:46-00:24:32

V té době si každéj dával přezdívky, ty jsi Honza tak budeš John jo a já jsem byl Procházka a oni: „Hele ty jo, Procházka, ty budeš Prochajda.“ Ale jak to bylo moc dlouhý, tak vždycky říkali: „Hele my to jako musíme zkrátit, ty jo. My než to řeknem, tak ty už jsi zase v čudu. Budeš jenom Chajda, jo.“

Natálie:

Pověst jména Procházka mu neumožnila se dostat na střední školu, na kterou chtěl a vyučil se tedy elektrikářem jako jeho tatínek. Na učilišti se nebál prosazovat své politické názory.

0:19:58-0:20:34

Na té třeba občanský nauce, kdy ta učitelka byla zarytá komunistka a tvrdila všem, že Plzeň osvobodili Rusové a já říkám: „To není pravda.“ A ona: „Jakto?“ A já říkám: „No, tak vždyť to je doložený.“

Tereza:

Pan Procházka je velký optimista, ale v životě to neměl vždy jednoduché. Už v mládí přišel o dědu a pak i o maminku.

00:15:02-00:15:37

V létě se stalo to s tou mamkou, kdy jí nějaký pán zabil tady v Sokolově, tam byl nějaký pošuk a chtěl ji znásilnit. Ona jak se bránila, tak ji uškrtil no.

00:15:41-00:16:23

Jsem z toho byl strašně, plnej zloby a vzteku a takový to: „Jestli ho chytnu, tak já ho zabiju“. A myslel jsem to vážně, udělal bych to.

00:17:04-00:17:27

A až později jsem zjistil, že to tak mělo být.

Adéla:

Jeho dědeček ho vždy učil, nebát se říkat své názory. Nelíbilo se mu, jak probíhalo vyšetřování smrti jeho maminky a spoustu dalších v tehdejší společnosti. Proto se začal angažovat v undergroundu.

00:31:59-00:32:56

Ten underground, kterej byl jinej, nepotřeboval k tomu nějaký bumášky a povolení.

Natálie:

Jeho aktivní účast v undergroundových akcích neušla pozornosti policie.

0:42:13-0:42:27

Protože jsem to dělal pořád, tak už ty výsledky byly delší a klidně si vás tam nechali na 24 hodin.

00:42:54-00:43:08

No, ale tak vás pustí po 24 hodinách a máte jít do práce, a já jsem vyšel z baráku, a šup a znova.

Tereza:

Jeho účast na akcích proti režimu vedla k tomu, že mu po svatbě odmítli přidělit byt. Rozhodl se to tedy vyřešit po svém.

00:48:44-00:49:17

„Tak zítra tady přijdu se stanem, postavím si tady stan, před tím vaším KSČ a roznesu to na Svobodný Evropě, to si pište.“ „Nee ne nee, to nedělejte pane Procházka, my to nějak vyřešíme.“

Adéla:

Pan Procházka to nikdy s režimem neměl jednoduché. Nebál se jít až tak daleko, že mu vyhrožovali odebráním dcery a umístěním jí do dětského domova.

00:44:21-00:45:10

Protože ty moji příbuzní, někteří říkali: „Hlavou zeď neprorazíš. To nemá cenu.“ Tak jsem si tak v duchu říkal: „No, maj možná pravdu a co bych si pomohl? Akorát bych svoje přesvědčení bych si zničil.“

Natálie:

I přesto všechno to nevzdal a díky své zvědavosti se v roce 88 dostal do církve.

Tereza:

Víra ho utvrdila v jeho názorech a pomohla mu se smířit s maminčinou smrtí.

01:10:49-01:11:33

Jsem si uvědomil, že možná ten Bůh mě vedl už i kdysi, že třeba to jak jsem chtěl ublížit tomu člověku, když se to stalo s tou mamkou, že mi nedovolil, to udělat, protože bych si zkazil život. Já bych skončil někde v base.

Adéla:

I potom všem co se mu stalo si udržel pozitivní postoj k životu a vždy se držel hesla:

01:06:02- 01:06:11

Hlavně se z toho ne po. Protože stejně to, co nejde změnit, nezměníš, a tak si z toho aspoň udělej srandu.